

UN CLÀSSIC DEL CINE PER DEGUSTAR EN PANTALLA GRAN

Innisfree en alta definició

Els cines Verdi ofereixen des de demà una versió restaurada d'«El hombre tranquilo»

QUIM CASAS
BARCELONA

Considerada pel director John Ford com la seva primera pel·lícula d'amor, *El hombre tranquilo* (1952) torna a partir de demà en versió original i restaurada en alta definició als cines Verdi. Es tracta d'un títol major en l'obra fordiana, a l'altura de westerns com *Pasión de los fuertes*, *Centaures del desert* i *L'home que va matar Liberty Valance*, i en sintonia amb moltes altres pel·lícules d'arrel irlandesa que el realitzador va fer al llarg de la seva dilatada carrera a la recerca de les seves arrels. El film va guanyar l'Oscar al millor director i a la millor fotografia en color.

El negatiu original d'*El hombre tranquilo* ha estat escanejat fotogràmicament a fotografia i minuciosament restaurat per poder oferir una nova còpia d'exhibició en alta definició, amb una qualitat fotogràfica que, segons els responsables dels Verdi, és superior a la de les projeccions originals de la seva nit d'estrena el 1952.

Encara que original de la ciutat nord-americana de Cape Elizabeth, a la costa de Maine, Ford era de família irlandesa. De fet, va voler rodar *El*

hombre tranquilo a Spiddal, la petita localitat en què havia nascut el seu pare, situada a la badia de Galway –a la qual es fa al·lusió en el film–, però al final va haver de filmar a Cong, una preciosa localitat turística que encara avui conserva els signes d'aquell rodatge.

El relat està ambientat a l'imaginari poble d'Innisfree, un lloc gairebé pastoral on conviuen rectors catòlics i protestants, membres de l'IRA, terratinents i parroquians del pub on es beu, discuteix i la gent es baralla a parts iguals; el nom d'Innisfree està agafat d'un poema de W. B. Yeats.

El hombre tranquilo narra el retorn d'un boxejador de 40 anys, Sean Thornton (John Wayne), a la seva localitat natal irlandesa després d'una traumàtica experiència als Estats Units. Un dels personatges secundaris es diu O'Feeney de cognom. El verdader nom de Ford era Sean Aloysius O'Feeney, de manera que aquesta pel·lícula s'hi detecten rastres molt autobiogràfics, malgrat el to de ficció edènica.

Sean Thornton xoca amb els antics costums del poble, sobretot en matèria de relacions amoroses i sexuals. S'enamora de la bella, salvatge

►► Maureen O'Hara i John Wayne, en tres imatges d'«El hombre tranquilo».

i pèl-roja Mary Kate Danaher (Maureen O'Hara), però li ha de demanar permís al germà de la noia i festejar-la segons els ritus conservadors del lloc, cosa que dóna peu a moltes situacions còmiques que segons el director es van improvisar sobre la marxa: «**Vam preparar molt el guió, però de manera que si es presentava una oportunitat de fer comèdia, l'hi poguéssim introduir.**»

El pub Pat Cohan i Guerín

Aquí hi juga un paper inestimable el petit, divertit i gairebé sempre etílic Barry Fitzgerald, un dels actors habituals de Ford que apareixen a la pel·lícula, de la mateixa manera que Ward Bond, Victor McLaglen i la parella formada per John Wayne i Maureen O'Hara, que faria amb Ford altres obres tan estima-

El film, amb John Wayne i Maureen O'Hara, va guanyar l'Oscar al millor director el 1953

bles com *Río Grande* i *Escrit sota el sol*. De Fitzgerald és la gran frase de la pel·lícula, quan defineix Sean com una figura «homèrica».

El 1990, José Luis Guerín va viatjar fins al lloc del rodatge d'*El hombre tranquilo* per realitzar *Innisfree*, recreació tant del film fordian com del que ha passat en aquells llocs des d'aleshores. Avui, Cong s'enorgulleix del pas de Ford fa sis dècades. Hi ha un museu que està dedicat a la pel·lícula i el pub Pat Cohan on es van rodar totes les escenes se segueix obert i, malgrat que modernitzat, conserva al seu interior l'antiga barra que va ser utilitzada en la pel·lícula. Es pot visitar, encara que això sí, amb prèvia i si pot ser doble consumició. ≡

ESTRENA AL MERCAT DE LES FLORS

Ballarins molt pallassos

► **The Slovaks contraposen somnis i realitat a 'Fragments'**

MARTA CERVERA
BARCELONA

El riure s'ha convertit en l'aliat principal de The Slovaks, una singular companyia de dansa formada per cinc ballarins eslovacs residents a Bèlgica amb un agut sentit de l'humor. El seu nou espectacle, *Fragments*, que recala al Mercat des d'avui fins diumenge, vacunarà els assistents contra l'estrès i les preocupacions amb dansa, teatre i humor. «L'objectiu és que la gent desconnecti de l'estrès, s'oblidi de la realitat que l'envolta i surti amb les piles carregades», afirma Peter Jasko, un dels integrants del grup. «Fins i tot els nens hi són benvinguts», afegeix.

►► The Slovaks, al complet, en una escena de 'Fragments'

«Aquest espectacle convida a somiar però és com la vida: es passa del riure al plor. Hi ha moltes emocions», afegeix. A diferència de les seves dues propostes anteriors, a *Fragments* hi ha una dramaturgia més elaborada, però la base segueix sent el moviment que, com és habitual en el grup, integra des d'elements de la dansa folklòrica, clàssica i contemporània fins a la del hip-hop.

L'espectacle parla de la distància que separa els somnis de la realitat. «La dansa és una bona eina per crear il·lusions i més si jugues amb una escenografia que es va transformant. És molt màgic», apunta Jasko. The Slovaks ha tornat a comptar amb la col·laboració del compositor francès Simon Thierrée, la música del qual s'intercala en aquesta ocasió amb cançons retro de la cantant eslovaca de pop Melania Ollaryova, molt famosa al seu país.

El contrast entre la serietat de l'obra per a orquestra de cordes de

Thierrée i la lleugeresa de la música pop és utilitzat pels intèrprets per crear un món de personatges molt diferents que viuen unes aventures que fan evidents les contradiccions i la fragilitat de l'ésser humà.

COREOGRAFIA CINEMATOGRAFICA // «Amb aquesta coreografia, molt cinematogràfica, tornem als orígens: a treballar la dansa des d'un concepte molt ampli i a crear a partir de l'improvissació», explica Jasko. A més de treballar de forma col·lectiva, cada un dels membres del grup ha desenvolupat una escena pròpia dins de l'espectacle. «Cadascú ha pogut plasmar el seu somni coreogràfic dissenyant una cosa específica, ja sigui en forma de solo, una peça de grup, de duo...».

Els preocupa més potenciar la seva creativitat que la situació de la cultura. «La vida està plena d'alts i baixos. La crisi és una fase més. Si algun dia no tenim feina haurem de ser encara més creatius». ≡